

Za zdi

Čtvrtek, 3.9.

Nelze přesně zjistit, odkud to přichází, vím jen jedno: je to někde ve staré zdi, která nás dělí od sousedního domu a zároveň nás s ním spojuje. Přichází to z třetího nebo čtvrtého patra, nebo snad z hlubokých kanálů vycházejících z prvního patra či ze zvýšeného přízemí? Takové tiché škrábání, jako by někdo na druhé straně rytmicky přejížděl škrabátkem po hrubé omítce, jednou to připomíná jemné dření, strouhání nebo drápání, pak zase tlumené klepání. Zvuky se přesouvají po zdi sem a tam, někdy se zdají být neuvěřitelně blízko, pak zase strašně daleko a tak slabé, že si nejsem jistý, zda vůbec něco slyším nebo si to jen namlouvám. Pátrám ve slovnících: hrabat, vrzat, škrábat, dřít, rýpat, drhnout, klapat, řinčet, rachotit, klepat; ale obávám se, že na tenhle zvuk nelze žádnými známými slovy vyžrát. Pak si vzpomenu na matku: ta když nemohla přijít na nějaký vhodný výraz, slovo si prostě vymyslela - což se dělo téměř v každé větě - a zapisuji některá do svého sešitu: vrabat, škrudat, vrápit, moutit, škrchat, trápat. Podtrhávám trápat. Ale to nemá to správné zbarvení. Beru všechna slova zpět.

Bydlet u protipožární zdi, jejíž vnitřní život člověk zná, je uklidňující. Důvěrně znám - až na tenhle poslední - nejen většinu zvuků ve zdi, ale i příběhy, které se k nim váží. Tak například vdova Maríá ve třetím patře, která neustále kašle. Pokaždé v půl deváté ráno narovná nádobí do chromovaného dřezu - hned za mým psacím stolem - a začne je oplachovat. V dřezu to rachotí, řinčí a cinká, odpadová trubka idylicky bublá, a když Maríá se žblunknutím upustí do dřezu těžkou pánev, opadá na stěně omítka. Po mytí se pak rozkašle, opře berle o podlahové dlaždice a se supěním poskakuje do obývacího pokoje. Tupé úderý holí o dlažbu se postupně vzdalují. Pak začne hrát televize, zábavné programy a seriály. Přibližně od půl jedné je Maríá zase u zdi, kašle a kramaří něco v kuchyni. Ve dvě to opět ve dřezu útulně zarachotí, ozve se úder hole o kamennou podlahu, kašel a zvuk televize. Totéž se opakuje večer. Kolem půl desáté to ještě ve zdi zaškrábe a v deset je ve třetím patře klid. Kolem jedenácté začne ještě něco lehce vibrovat, to vdova chrápe. Také její postel, v níž se před devětasedmdesáti lety narodila, stojí přímo u zdi, protože tam se člověk cítí v bezpečí, tam se cítí dobře. Za náletů v roce 1939, v jedné z nejhorších nocí krátce před koncem republiky, stála tehdy jedenáctiletá Maríá s otcem, matkou a malým Manuelem pod dřevěným krucifixem v ložnici přimknuta ke zdi, bylo slyšet dunění a hvízdání, vyraženými okny pronikal zvenčí do místnosti odlesk zuřícího požáru, všude se válel štiplavý kouř, pak to ve světlíku zahřmělo, všechno kolem popadalo, ale protipožární zed' zůstala celá, držela trámy bezpečně ve výztuhách a sousední pokoje a schodiště stály nepoškozené; jen dřevěný krucifix nad Mariinou hlavou se nahnul na stranu.

Každé ráno v devět se ozve klavír. Zdi pronikají hrozné tóny. Durové, mollové, půltónové stupnice, tónové stupnice, chromaticky odsazené šplhají do závratných výšek, padají do bručivých hloubek a opět stoupají do uklidňujícího závěrečného tónu; tercie a sexty procházejí zdi, krouží vzduchem, s chvěním se vrací zpět a dunivě doznívají ve

zdi. Následuje několik taktů Bachovy fugy; pak po krátkém přerušení začne znovu od začátku, a klavír se krok po kroku propracovává partiturou až k závěrečnému akordu v d-moll. V půl jedenácté víření tónů ustane a ozve se zaklapnutí. Maestro má ranní cvičení za sebou, jeho prsty běhají po klaviatuře jako po másle a on opět věří, že se co nevidět prosadí. V jedenáct začne klavírní výuka. Každou celou hodinu kdosi přehraje stupnice, nejdřív rychle, pak pomalu, s vynechávkami - učitel, žák -, pak přijdou Chopinovy etudy, Bachova preludia, počátek jedné fugy, pomalý, pak rychle zopakovaný, zdlouhavá ozvěna - žák, učitel, žák -, nakonec závěr, a maestro zaklapne víko klavíru.

V klavírních přestávkách mezi 9.15 a 9.30 je slyšet šumění odtokové roury a současně se v tu dobu obvykle rozezná pronikavý tenor: *Qui presso a lei io rinascere mi sento, e dal soffio d'amor rigenerato ...* To je Alfredo, kterému tak říkám podle jeho oblíbené role v La traviatě, zpívá si ve sprše, voda v trubkách spokojeně bublá, *vivere io voglio a te fedel. Dell' universo immemore io vivo quasi in ciel, ... io vivo quasi in ciel ...* Po ranním osvěžení nám soused dopřeje krátkou pauzu. Pak bouchnou dveře, Alfredo letí po schodech ke schránce, jako by mu bylo dvacet - slyším ho okénkem ve světlíku - a hledá ve schránce vytoženou zprávu, neboť před lety napsal operu a po celou tu dobu rozesílá svou partituru do celého světa, hudebním vydavatelstvím, na různé soutěže a konkurzy. Většinou ale nachází ve schránce jen pár reklamních nabídek na novou pračku nebo dovoz pizzy do domu, a někdy i odpověď na své dopisy: Alfredo rychle přelétne text, až najde rozhodující slovo: *bohuzel*. - *Děkujeme Vám za zaslání partitury, kterou jsme se zájmem přezkoumali. Bohuzel... Byl jste tak laskav a svěřil jste nám svou partituru, ale bohuzel... S velkým zájmem jsme se zabývali Vaší partiturou, ale musíme Vám bohuzel...* Pak vystoupá jako starý muž zpátky po schodech do bytu a hodinu se neozve ani hláska. Kolem jedenácté ale spustí znovu: rozzuřeně přezpívává stupnice nahoru dolů, asi tak dvacet minut. Pak je ho slyšet, jak cupitá po schodech a mizí z doslechu. Odpoledne ho znovu zahlédnu u Opery na stanici metra. Tam vystupuje jako Orfeus. Huláká své árie a recitativy do kachlových zdí, které s ním tady v podsvětí nádherně souznějí a nabízejí mu ozvěnu, až je radost poslouchat: *Cortese eco, cortese eco amorosa, che sconsolata sei*, a když přijíždí nebo odjíždí vlak metra, zesílí Alfredo hlas a vrhne po něm obzvlášť virtuózní tirádu: *In così grave mia fiera sventura non ho pianto però tanto che basti*. Jeho jasný tenor se mísí s kvílením brzd, bzučením zrychlujících elektromotorů a údery kol, a v těch chvílích Alfredo-Orfeus cítí, jak se jeho duše rozplývá v burácení a hukotu světa.

Také ze střešního bytu sem občas dolů proniknou nějaké zvuky. Přibližně jednou za půl hodiny to krátce zašumí a zabublá v odtokové trubce, spojující mou koupelnu s Alfredovou sprchou a kuchyní nad ní. Nahoře bydlí asi padesátiletý rakouský spisovatel. Přistěhoval se sem před třemi lety, pronajal si podkrovní pokojík a usadil se tam za svým psacím stolem. Na ulici nebo v kavárně jsem ho neviděl nikdy, ale občas se s ním potkávám na schodišti, pokaždé s tlustou obálkou v podpaží. Kývne na pozdrav, prohodí servus, projde rychle kolem mě a zmizí pod střešou. Jednou jsem se ve dveřích svého bytu rozkročil a oslovil ho: Ale dobrý den, tak jakpak vám jde to vaše spisování? Zaraženě se zastavil, pohodil šedivým ohonem za zády, pročísl si vousy a odkašlal si, jako by už dlouho nevydal z hrdla ani hlásku. - Co prosím, jaké spisování? řekl. Já píšu literární texty. - No dobrá, řekl jsem, tak tedy ty vaše literární texty? - Napsal prý pět divadelních her, stovky básní, také jeden svazek povídek, ale všechno mu to leží v šuplíku, nebude házet perly sviním, celý německý literární provoz, celá literární scéna je jedna vypasená, sešlá děvka a on se jí prý vyhýbá jako čert svěcené vodě, ne ne, tohle srovnání neříká jen tak zbůhdarma, spisovatel se musí vystříhat svěcené vody i děvek, jen d'ábel si ho smí

osedlat, a proto je tady v téhle zemi a v tomhle domě pod střechou úplně správně - odkašlal si a zašklebil se -, tady uprostřed a zároveň nad vším tím hlukem a duněním velkoměsta nachází nezbytnou odloučenost pro svou démonickou inspiraci atd. Můj ostentativní pohled na obálku, kterou svíral v podpaží a v níž jsem tušil rukopis určený nakladatelství, úspěšně ignoroval. A o čem že právě píše? Pokouší se o nový styl, o kakofonickou syntézu. Hlavní dílo, na němž pracuje už osm let, sestává ze stovek mikropříběhů, které chce sloučit do kakofonní symfonie ve formě sonáty; ale právě ono kakofonní slučování mu prý dělá potíže, a tak se celá léta nezabývá ničím jiným než touhle kakofonní syntézou, jež má spojit jednotlivé části do vyššího diabolicko-kosmického celku, aniž by je ovšem sjednocovala, rušila protiklady nebo je harmonizovala... Zbytku jeho slovního přívalu jsem nerozuměl a rychle jsem se pod nějakou záminkou rozloučil. Jsem rád, že od té doby se Rakušan opět uchýlil ke svému lakonickému *servus* a také jeho kakofonické zvuky splachování už mě tolik neruší, naopak: nabízejí mi určité akustické bezpečí a připomínají mi, že nejsem u zdi úplně sám.

Pátek, 4.9.

Ten cizí zvuk mě dráždí, ruší mě v mém teplém hnízdečku. Přiložím ucho ke zdi. Je to homogenní zvuk a způsobuje ho zřejmě víc lidí. Lidí? Možná jsou to myši, potkani nebo nějaká zavřená kočka. Přichází a mizí úplně nepravidelně. Dokážu si ho vyvolat v paměti, ale nedokážu ho přiřadit k žádné mně srozumitelné činnosti. Je to zvuk bez spolehlivého příběhu.

Bouchnutí. Stěna se zachvěje, spadne omítka. To byly dveře souseda dole ve třetím patře. *Me cago en la puta*, zakrákorá chraplavý hlas. Je slyšet bouchnutí. Někdo kopl do dřevěných dveří. *Hija de puta, que te mato!* Byl to Joan, syn, který krade auta a motorky, nebo Jordi, manžel, který dole v baru propíjí podporu v nezaměstnanosti? Nebo snad oba najednou? Křik se těžko rozpoznává, stejně jako kopání do dveří. Po schodech se rozléhají zuřivé kroky. Pak dole bouchnou domovní dveře, podlaha se lehce zachvěje. A v bytě pode mnou je najednou ticho. Až příliš velké ticho. Ticho, které začne fňukat, vzlykat, plakat, bulit, ječet, stále silněji a zřetelněji, až nakonec vyštěkne jako samopal: *Malditos gilipollas, sinvergüenzas, hijos de puta, malcriados, gandulos, subnormales, basura, no puedo más ...* To je Pepina a její sólo, které spustí, jen když ji nechají samotnou. Opět rány na dveře. Pepina teď tluče holými pěstmi a pantoflíčky na stejné dveře, do kterých předtím kopali její syn i muž, než vyběhli z bytu. Konečně rány zeslábnou, řev ustane a Pepina se unaví.

Sejdu dolů a dívám se, co se děje. V bytě je ticho. Dveře mají po Jordiových a Pepinových úderech trhlinu, kterou v noci proniká paprsek světla. Přitisknu oko v jejím nejširším místě a na černobílém vzoru dlaždic rozpoznávám Pepininy lodičky, tenisky jejího syna a Jordiho pantofle. - *Me cago en la puta!* zakřičí najednou hlas v bytě. Vylekám se a přitisknu se ke zdi u dveří. *Me cago en la puta!* To je Pepinin papoušek Rocco, jediná bytost v domě, která má z celého toho randálu povyražení. Podívám se zase škvírou. Na prahu obývacího pokoje leží černý chuchvalec vlasů. Snad Pepinových? Nebo na zemi pohozená paruka? Dole na schodišti vrznou dveře a zapadnou do veřejí, rozlehnou se kroky a je slyšet hlasy. Něčí chlupatá ruka se v chvatu chytá madla zábradlí a blíží se nahoru. Astmatické kašlání. Neslyšně vystoupám po schodech a mizím v bytě.

Neděle, 6. 9.

Nedělní klid. Kromě periodicky se opakujícího šumění ve vodovodních trubkách panovalo ve zdi po celé ráno ticho. Většina obyvatel nejspíš využila krásného počasí a prchla

z domu. Když přitisknu ucho k chladné zdi, zaslechnu jen stejnoměrné, fádni šumění. Sssssssss. Oddálím ucho od zdi, ale šumění neustává. Hučí mi snad v uších? Příští týden se musím poradit s ušním lékařem.

Po obědě, když se jako všichni ostatní zbylí obyvatelé domu uložím ke krátké siestě, usne i zed'. Chrápe. Vrká. Vzdechává. Kolem páté hodiny začne sténat: Ach, och, překrývají se dva hlasy, pak jeden druhému odpovídá, otázka, odpověď, rytmické oddechování, opadávající, zrychlující se tempo: *te quiero, te quiero* - a konečně dva osvobozující výkřiky, unisono. - Ach, aach, papouškuje Rocco, *me cago en la puta!* Nikdo v domě přesně neví, kde to ti dva dělají: vpředu v sousedním domě? V zadním traktu? Slyšet jsou pokaždé jen v neděli odpoledne. Možná se uchylují do bytu, který jim pro jejich nedělní povyražení půjčuje nějaký dobrý známý.

Brzy kvečeru se zdí rozezná tvrdé beatové bubnování. To jsou studenti ve společném bytě ve čtvrtém patře. Rytmická basová linka stoupá, syntezátor vydává ječivé útržky tónů, pak se ozve hlas v rytmu reggae: *Aunque madrugue, ni Dios me ayuda, quiero gritar y salir de mi sombra, en mi pozo solo el eco me nombra ...* a Rocca tohle oduševnělé nedělní odpoledne zjevně obzvlášť baví: *Eeh, eeh, me cago en la puta!*

Pondělí, 7.9.

Dneska ráno se mě Pepina na schodech zeptala, jestli u sebe nahoře taky slyším ten zvláštní zvuk ve zdi. - Zní to úplně zvláštně, jako by někdo bez ustání škrabal hřebíkem po omítce. Někdy to spíš připomíná údery nebo nějaké chrastění. - Přesně tak, volá Olga z prvního patra a vychází po schodech k nám, rány a chrastění, jako nějakým řetězem. Aby tam nakonec... jen si to představte - a mává v rukou novinami s článkem, který je nadepsaný slovy: *Unesený ředitel banky dosud nenalezen*. Podtitulek: *První náznaky vedou k ETA*. - V kavárně Ferran, pistole u spánku, blábolí Olga, za bílého dne, vyveklí ho na ulici, a tady někde na Starém Městě, tady ho prý ukryli, protože daleko nemohli, říká policie. Tady to stojí! Olga divoce šermuje novinami, takže není možné přečíst jediné slovo. - Jen aby... pokaždé, když zaslechnu tam odnaproti ten zvuk - ale Olga ani tuhle větu nedokončí -, jen si to představte, to řinčení, řinčení řetězů... možná bychom měli zavolat policii - *Me cago en la puta* volá Rocco z Pepininých otevřených dveří. Drž zobák, křičí Pepina a zavře zvenčí dveře. - Policii? V žádném případě, policie sem do domu nevkročí. Hned by tě zavřeli, měli by tě za blázna.

A já si to představuji: na druhé straně za zdí ředitel banky, v obleku šitém na míru a v kravatě, zády ke zdi, vzadu odřená, se silným řetězem spojená želízka, řetěz upevněn v kruhu na třiceticentimetrové zdi, jež nás od něho dělí, a při každém pohybu řetěz zarachotí, otře se o omítku, při každém cuknutí a záškubu narazí na stěnu a zacloumá s kruhem - a protipožární zed' tohle drama přenáší do našich pokojů, zatímco si tu v klidu popíjíme čaj.

Středa, 9.9.

Zavolaal jsem správce domu. Když jsem mluvil o podivných zvucích ve zdi, rozesmál se. - Že se ve zdi ozývá zvláštní vrzání? Už jsem někdy slyšel o termitech? Je jimi zamořené celé město, centrum je jimi úplně poddolované, pronikají od domu k domu, zavrtávají se do starých dřevěných trámů a dveřních ráků, po tisících se prokousávají sádrou a zdívem, a když hlodají a člověk přiloží ucho k trámu, může je uslyšet.

Otevřu výkladový slovník: *Mnoho druhů termitů má bílou nebo běložlutou barvu. Měří zpravidla 2 až 20 mm, pronikají v celých houfech do lidských obydlí a ničí zejména věci ze dřeva tím, že je zevnitř vyhlodají, ale vnější povrch ušetří, takže předměty na první*

pohled neporušené se při nepatrném otřesu rozpadnou v prach. Tenhle bílý hmyz se tedy po tisících prokousává svými čelistmi protipožární zdi a vyhledává dřevěné trámy, v nichž hloubí chodbičky nahoru, dolů, naproti k sousedovi a napříč ke mně, podkopává nás a dloubá a hlodá, až zeď jednoho dne celou zevnitř vyhlodá, ta spadne a strhne nás s sebou do hlubiny.

Už se ani neodvažuji přitisknout ucho ke zdi.

Čtvrtek, 10.9.

Nechce se mi věřit, že by ten zvuk pocházel jen od termitů. Možná se termití hlodání a hryzání mísí ještě s dalšími zvuky; ale v téhle zdi nebo za ní musí být ještě něco jiného, i Pepina mi to dnes potvrdila: širokým pásmem zvuků se jako tenká nit šíří ještě jakési slabé kňučení, které je obzvláště slyšet, když člověk přitiskne v kuchyni ucho k dlaždicím na zdi. Možná opravdu nějaký zavřený pes nebo kočka - nebo nějaké dítě?

Někdy si představuji, že na druhé straně zdi sedí někdo jiný, kdo také stojí s uchem přitisknutým ke zdi, odposlouchává můj život a má mě za blázna. Zdi mají uši. A čím víc o tom přemýšlím, tím víc se mi ten druhý usazuje v mozku.

Pátek, 11.9.

Pepina mluvila včera s jednou známou ze sousedního domu. Podle ní jsou to prý ilegální Rumuni, a sice cikáni. Bydlí na stejném úrovni jako já, ve třetím patře. Zda jde o jednu nebo víc rodin, to se u těchto lidí nedá nikdy s jistotou říct. Na schodišti se to cikány jen hemží, v pokoji vaří na otevřeném ohni, celé schodiště páchne po nevyvětraném kouři a pečených rybách, taky bylo z bytu slyšet dětský křik, ale děti nesmějí ven z bytu, jsou tam samy celý den zavřené, zatímco dospělí okounějí po ulicích a hledí, kde by co provedli. Děti škrábou po zdech nehty, šroubováky a podobnými předměty, co jim přijdou do ruky, nechodí do školy a nemají na co psát, proto ty zvuky.

Olga z prvního patra si myslí, že to nejsou Rumuni. Odvolává se na kadeřnici z přízemí, která tvrdí, že vedle bydlí černoši, Afrikánci černější než noc. Vidí je, jak chodí do vedlejšího domu. Přistěhovalci. Přijeli sem jako většina těchto ubožáků přes moře na nafukovacích člunech a určitě patří k té rodině, o níž tuhle mluvili v televizi: porouchal se jim motor, člun brázdil celé dny moře, osm dospělých a pět děcek, ale do moře mohli házet jen těla mrtvých dětí, protože dospělí byli moc těžcí, a tak když je našli, leželi tam jeden přes druhého, živí naskládání přes polomrtvé a mrtvé; tři další ubožáci se utopili, když se při záchranné akci rozbouřilo moře, neumějí ani plavat. Z žen jsou teď prostitutky a muži pracují jako pasáci.

Sobota, 12.9.

Soused odnaproti mi v kavárně vykládal, že jsou to lidé tmavé pleti, ale žádní černoši, spíš Arabové nebo Pákistánci s bradkami, prostě mohamedáni. Pořád sem někdo přichází a odchází. Myslí si, že tu provozují něco jako tajnou mešitu. Někteří si s sebou dokonce přinášejí modlitební koberečky. Všichni mají bed'ary, jizvy a zčásti otevřené rány na čele, protože při modlení bijí hlavou o zem. Potom ještě jednou opakoval: rozumíš, Pákistánci, Arabové, mohamedáni - a po krátké pauze: jen si to představ, něco tu pečou ... však by to nebylo poprvé, nikdo o tom nemá ani páru a stát jim ještě platí sociální bydlení a přispívá na mešity. Tak blbí můžou být jen socialisti.

Jdu k sousednímu domu a čtu si štítky u zvonků. Ve třetím patře jsou tři byty. Nejdřív zazvoním u čísla 3, 1. Chřestění, pak to v mluvítku zapraská. - *Si!* Kašel. To je ta vdova. Mlčím. Pak zazvoním u 3, 2. Ozve se dětský hlas: *Si, quien?* - Chtěl bych nahoru k

těm přistěhovalcům, volám do mluvítka. Žádná odpověď. Kde tu bydlí, nevíte? - Myslíte ty Číňany v přízemí, nebo Filipínce ve druhém patře? - A Rumuni nebo černoši tu žádní nejsou? - Ne, ale Pákistánci nebo tak něco, ti bydlí ve třetím. - V kterém bytě? - Myslím, že to jsou třetí dveře. Zazvoním u 3, 3. V mluvítku to krátce zapraská, zašumí, pak je ticho. Zazvoním ještě jednou. - *Omare?* řekne ženský hlas. *Omare?*

Jdu domů, zapnu počítač a zadám v telefonním seznamu ulici, číslo domu, poschodí a číslo bytu, jméno: Omar. Na obrazovce se objeví telefonní číslo a jméno: Omar Al-Sharar. Vytočím číslo a nechávám to dlouho zvonit. Za zdi je slyšet kroky. Položím to. Ted' je zřetelně slyšet mumlání a klepání. Muslimské modlitby? Stejně tak dobře by to mohla být vdovina samomluva, ale ten obraz mi nejde z hlavy: rytmické pohyby, vstávání a poklekávání, uklánění směrem k Mekce, bití hlavou o zem, *Alláh je velký, Alláh je mocný, Alláh je s těmi, kteří vytrvají.*

Neděle, 13. 9.

Ráno jsem opět zkusil několikrát zavolat. Při třetím nebo čtvrtém pokusu to ve vedení zapraská a hlas na druhém konci řekne lámanou angličtinou: Hello, you Jack? Odpovím: Yes. - Call this night. Řeknu: Okay. A on položí sluchátko.

Sousedé zůstali kvůli špatnému počasí doma a zed' je opět prostoupena zvuky. Na poklidné odpolední zdřímnutí není ani pomyslení. Vdova řinčí s nádobím v chromovaném dřezu, ze studentského bytu sem v synkopách zalétá reggae: *Aunque madrugada, ni Dios me ayuda, quiero gritar y salir de mi sombra, en mi pozo solo el eco me nombra*, ve vodovodních trubkách to poklidně šumí a bublá, spisovatel na půdě splachuje své kakofonické poznámky do záchodu, Alfredo se sprchuje a k tomu si spokojeně prozpěvuje *Qui presso a lei io rinascere mi sento, e dal soffio d'amor rigenerato ...* Také klavírista zůstal doma a jeho tónové stupnice vířivě prostupují zdi, dur, mol, chromaticky nahoru dolů, rytmické pokašlávání, ach, och, *te quiero, que te quiero*, zrezavělé řetězy se otírají o poraněná zápěstí, do krve odřené dětské prsty škrábou po omítce, snědí mohamedáni si rozbíjejí hlavy o zed', *Alláh je velký, Alláh je mocný*, mumlá to, sténá zpívá šumí bublá klepe vrže kňučí chrápe a řinčí - pak trhlina ve zdi, z níž zírání oko toho druhého, tisíce bílých termitů se souká z děr, obtáčejí se kolem mě a vtahují mě do zdi, stávám se jedním z nich a soukám se spolu se svými druhy, prokousáváme si čelistmi cestu chodbičkami, prohrabáváme se sádrokartonem, vlhkou omítkou, prožíráme se zetlelými dřevěnými trámy, protahujeme štěrbinami, trubkami, elektrickým vedením, vrtáme, hlodáme a snažíme se dostat na druhou stranu, tam naproti - *Me cago en la puta*, bouchnou nějaké dveře. Postel se otřese, zed' zachvěje.

Dnes v noci je ticho, úplné ticho. Přejedu rukou chladnou zed'. A pak vytočím číslo.